

[Ivar Nørgaard.]

på medlemmerne i denne sal og medlemmerne i de andre nordiske landes parlamenter.

Den enestående historiske chance havde statsministrene allerede i sidste weekend, men de benyttede den ikke. På mødet i Stockholm traf man ikke nogen beslutning; man tøvede. Man udsatte sagen endnu en gang, og man gav embedsmændene i opdrag at udarbejde et traktatudkast, der skulle være færdigt den 15. juli. Det er til gengæld også det eneste, der nu er truffet afgørelse om; der foreligger ikke nogen anden procedure. Vi ved kun, at embedsmændene den 15. juli skal have afleveret et forslag til en traktat. Hvad der videre skal ske, er totalt ukendt og uafklaret.

På denne baggrund er det af overordentlig betydning, hvad der kommer til at ske på Nordisk Råds session i marts måned, for når ministrene og dermed regeringerne ikke har truffet nogen afgørelse, ja, så må det jo være politikerne, så må det være repræsentanterne for de forskellige politiske partier, som møder op på sessionen i Stockholm, der presser deres regeringer til at træffe en politisk beslutning. Hvis de politiske partier ved deres repræsentanter i Stockholm alle giver udtryk for, at man opfordrer regeringerne til at træffe en politisk beslutning nu, så er regeringerne nødt til det, og så er de oven i købet sikre på at have opbakning i deres parlamenter, når regeringerne skal forelægge sagen dér.

Der har været mange pessimistiske røster fremme både i aviserne og rundt omkring på landets talerstole om muligheden af at nå frem til en ordning nu. Pessimisterne siger: „Vi har jo forsøgt så tit, det er aldrig lykkedes. Hvorfor skulle det lykkes denne gang?“ På den anden side er det jo tydeligt, at der er sket et stemningsskred i de seneste måneder. Nu er det sådan, at selv aviser, der står erhvervsorganisationerne ret nær, ytrer synspunkter, der er i strid med erhvervsorganisationernes. I begyndelsen havde vi jo kun disse triste, negative, pessimistiske betragtninger fra erhvervsorganisationerne, de professionelle pessimister, som udtalte mange betænkeligheder, og det blev i begyndelsen også bakket op af store dele af den borgerlige presse. Men heldigvis er der sket det i den seneste tid, at man både

fra landets talerstole, i læserbrevkasserne i aviserne og nu også i lederspalterne i aviserne er begyndt at se, at det er en sag med perspektiv i, er begyndt at se, at der virkelig nu er en chance for at gennemføre noget, vi tidligere ikke rigtig har troet på muligheden af.

Personlig tror jeg også, at chancerne er ganske gode i øjeblikket, formentlig bedre, end de nogen sinde har været, og givetvis bedre, end de nogen sinde bliver. Det er, ligesom forholdene har arrangeret sig sådan, at det ligger i luften nu, at det er den beslutning, der skal træffes. De Gaulle har som bekendt haft en finger med i spillet, men det er givet, at det går op for stadig flere og flere, at der er ingen bevægelse hverken i vore muligheder for optagelse i fællesmarkedet eller i vore muligheder for at skabe mere dynamik i EFTA. Og stillet over for den håbløse situation, at vi nu må vente en ubestemt, uvis tid på at få bragt forhandlingerne, om et større Europa i gang, og at vi ikke kan skabe mere liv i EFTA, ja, så byder der sig nu denne chance, at vi i denne venteperiode kan gøre noget selv, kan gøre noget, som kan forbedre alle vore landes økonomi og samtidig give os en bedre udgangsposition, når vi i en uvis fremtid får mulighed for at genoptage forhandlingerne om et større Europa. Og det er jo bedre, at have én fugl i hånden end ti på taget. Vi ved stadig intet om, hvorvidt vi kommer ind i fællesmarkedet, og hvilke muligheder vi dér har, men vi ved nu, at der er gode chancer for, at vi kan etablere en nordisk økonomisk union.

Ud over spørgsmålet om selve den politiske beslutning er det især 4 punkter, debatten drejer sig om. Det er spørgsmålet om en toldunion, det er spørgsmålet om de kommende landbrugsordninger, det er spørgsmålet om, hvilke institutioner man skal have til at praktisere samarbejdet, og så er det endelig spørgsmålet om, hvordan en sådan union vil forholde sig til vor almindelige udenrigspolitik og handelspolitik.

Hvad først angår toldunionen, har embedsmændene i deres rapport klart givet udtryk for, at der er totale fordele for alle lande ved en sådan toldunion. Og læg mærke til, at embedsmænd også fra Finland har skrevet under på en sådan erklæring.